

Als het hart
opnieuw durft

Als het hart
opnieuw durft

Miranda Priems

Schrijver: Miranda Priems
Coverontwerp: Miranda Priems
ISBN: 9789465389721
© Miranda Priems

Proloog

‘Alleen de echtgenote mag naar binnen om afscheid te nemen.’

De woorden van de verpleegster bleven in Christa’s hoofd rondzingen terwijl ze verstijft in de gang van het ziekenhuis stond.

De geur van ontsmettingsmiddel prikte in haar neus.

Echtgenote?

Maar zij was toch de echtgenote van John?

Hoofdstuk 1

Christa gaapt en wrijft over haar stijve nek. De cijfers op haar scherm begonnen voor haar ogen te dansen. April was altijd een drukke maand op kantoor, maar vandaag leek haar concentratie nergens te vinden. Net toen ze zich voornam even een kop soep te halen om wakker te blijven, klonk er een stem achter haar.

‘Christa, kun je even komen?’

Ze draait om en ziet George in het gangpad achter haar staan. George is haar leidinggevende binnen het administratiekantoor. Met zijn suffe kleding en klein brilletje op zijn neus, doet hij hun beroepsgroep niet echt eer aan. Heel zijn voorkomen straalt saaiheid uit. Geen wonder dat zijn vrouw bij hem is weggegaan denkt ze boosaardig.

Christa vergrendelt intussen haar computer en staat op van haar bureaustoel. Terwijl ze achter George aanloopt naar de spreekkamer vraagt ze zich af waarom ze geroepen is. Het enige wat ze kan bedenken is dat er een relatie voor haar is die vragen heeft. Dan zou hij echter niet helemaal meelopen naar de spreekkamer. Vlug trekt ze haar kleding nog even recht voor ze de spreekkamer binnenstapt. Toen ze aan tafel een onbekende man zag zitten, wist ze dat dit geen gewone werkdag meer zou worden. Haar nieuwsgierigheid is nu volledig gewekt. Gelukkig hoeft ze niet lang te wachten en stelt haar baas hun aan elkaar voor.

‘Pim, dit is Christa van der Vorm. Christa, dit is Pim Achterbeek.’

Ze geven elkaar een hand en Christa neemt plaats in de stoel tegenover hem. De radartjes in haar hoofd werken inmiddels op volle toeren.

Wat is nu de bedoeling van deze ontmoeting?

Pim ziet er niet uit als iemand die hun administratiekantoor nodig heeft, maar een groot accountantskantoor zou inhuren voor zijn bedrijf. In één oogopslag ziet ze dat hij een duur

maatpak aan heeft en dat zijn horloge niet zomaar bij een warenhuis vandaan komt. Met zijn donkerblonde haren en blauwe ogen zou hij bovendien zo uit een modeblad gestapt kunnen zijn. De stem van George brengt haar gelijk terug naar de tafel.

‘Pim is met spoed op zoek naar iemand die de administratie van hun onderneming boekt. Zijn broer Paul heeft onlangs een fabriek overgenomen en nu heeft de Belastingdienst een paar dagen geleden aangekondigd een boekenonderzoek te gaan instellen. De dag na die aankondiging heeft de boekhouder zich echter ziekgemeld voor langere tijd. Toen ze zijn stukken doornamen vanochtend kwamen ze erachter dat de administratie al een paar weken achterloopt. Pim heeft de hulp van ons kantoor nodig om de deadline nog te halen. Ik stel voor dat je de rest van de week bij hem op kantoor de boekhouding even bijwerkt. Hierna zal je wel ver bij zijn schat ik zo in. Als de administratie helemaal bij is, volstaan twee dagen in de week om de boekhouding bij te houden tot de boekhouder weer terug is.’

Christa is overdonderd door het hele verhaal. Vooral de melding dat zij naar de klant mag, en niet haar opdringerige collega en haantje de voorste Simone, doet haar even verbaasd staan. Snel herstelt ze zich echter, omdat ze voelt dat Pim haar reacties goed in de gaten houdt. Ze pakt haar pen en buigt zich over haar notitieblok.

‘Dat is geen probleem. Vanaf hoe laat is er iemand aanwezig op kantoor zodat ik kan beginnen?’

‘Mocht het zo zijn dat ik er nog niet ben, kan de portier je aanwijzen waar je moet zijn. Hij zal op de hoogte gebracht worden van je komst.’

Even pauzeert Pim.

‘Hoe laat wil je zelf beginnen? Dan zorg ik dat ik zelf ook op dat tijdstip op kantoor ben.’

‘Ik begin graag om acht uur.’

‘Prima, geen probleem.’

Ze voelt zich een beetje ongemakkelijk onder zijn blik, maar knikt. Bij het afscheid geeft ze hem een hand en opgelucht schuift ze een paar minuten later weer achter haar bureau. De nieuwsgierige blikken van haar collega's vermijdt ze door strak naar haar scherm te kijken. De administraties die ze nog heeft liggen, wil ze wel verwerkt hebben voordat ze weggaat. Doordat ze nu een aantal dagen afwezig zal zijn, moet ze het tempo wat verhogen om alles op tijd af te krijgen. April was altijd een drukke maand met alle btw-aangiftes die verstuurd moesten worden. Ze steekt een dropje in haar mond en al snel vliegen haar vingers over het toetsenbord terwijl haar ogen op de map gericht zijn. Door het gesprek is haar middagdip ineens voorbij en vergeet ze zelfs dat ze nog voor soep wilde gaan lopen.

Om zes uur zet ze haar computer dan eindelijk uit. Het is niet allemaal zo ver af als dat ze het had willen hebben. Haar linkeroog trekt en haar schouders doen zeer van alle spanningen. De spanning in haar nek zorgt ervoor dat ze enorme hoofdpijn heeft. Ze legt haar hoofd achter in de nek en rolt een paar keer op en neer om haar nek wat losser te maken. Haar schouders draait ze een paar keer op en neer. Het helpt alleen niet heel erg veel.

Het valt ook niet mee om vol aan het werk te zijn als je 's nachts nog steeds niet in slaap kan vallen.

Wanneer ze denkt aan het feit hoe haar leven een aantal weken geleden compleet is veranderd, draait haar maag zich om en voelt ze steken in haar borst. Als ze haar hiervoor gewaarschuwd hadden, was ze keihard in de lach geschoten. Dit kon niemand verzinnen. Niemand.

Iedere ademhaling deed haar pijn en dat was eigenlijk al vanaf het moment dat de politie voor de balie stond van haar kantoor. Met nieuws dat haar leven voorgoed zou veranderen.

Hoofdstuk 2

Vijf weken. Het was alweer vijf weken geleden dat haar leven compleet op zijn kop was gezet. Het begon allemaal met de receptioniste die haar riep.

‘Christa, er staat twee agenten bij de balie voor je.’

Met een naar onderbuikgevoel was ze naar de receptie gelopen. Daar stonden twee agenten met een serieus gezicht. Ze knikte op hun vraag of ze ergens privé konden praten. Met rode wangen en een bonkend hart gaat ze hun voor naar de spreekkamer.

De agent haalt diep adem voordat hij begint.

‘Mevrouw van der Laan. Er heeft vanmiddag een ernstig ongeluk plaatsgevonden.’

Christa knikt langzaam, zonder echt te begrijpen wat hij zegt.

‘Uw man, John, zat in één van de voertuigen.’

Haar hart begint te bonzen.

‘Hij is zwaargewond naar het ziekenhuis gebracht, maar...’

Het woord blijft even hangen tussen hen in.

‘Het ziet er niet erg goed uit. We willen u vragen met ons mee te gaan zodat we u zo snel mogelijk naar hem toe kunnen brengen.’

Christa staart hem aan. Alsof hij een taal spreekt die ze niet verstaat.

De verdere uitleg over dat hij van de weg is gegleden door de gladheid en ongelukkig tegen een boom is beland, ontgaat haar op dat moment. In een waas loopt ze terug naar haar bureau voor haar handtas en gaat ze mee met de agenten. Zich er totaal niet van bewust hoe haar leven binnen een paar uur zou veranderen.

Met spoed werd ze naar het ziekenhuis gebracht. Van de rit er naartoe kan ze zich nog maar vrij weinig herinneren. Ze had op de achterbank gezeten met haar handtas in haar armen geklemd. Eenmaal in het ziekenhuis aangekomen was ze naar de juiste afdeling gebracht. Daar aangekomen stortte

haar hele wereld in een paar minuten volledig in als ze een verpleegkundige aanklampt.

‘Waar ligt John van der Laan?’

‘Meneer van der Laan is helaas overleden en op dit moment mag alleen zijn echtgenote bij hem zijn om afscheid te nemen.

U kunt beter rustig naar huis gaan mevrouw.’

Met open mond had ze naar de verpleegkundige gestaard. Tenslotte was zij de echtgenote van hem.

‘Ik bén zijn echtgenote. Waar is hij?’

De verpleegster had haar stilzwijgend aangekeken met een blik in haar ogen dat ze Christa niet geloofde.

Wie was die zogenaamde echtgenote dan aan zijn bed? Hoe lang was hij al overleden? Hoezo rustig naar huis gaan?

Allerlei vragen spookten door haar hoofd op dat moment. Te geschokt om zich met woorden te verdedigen dat zij geen minnares was, was ze gaan graaien in haar tas. Daar vond ze haar paspoort. Met enige frustratie duwt ze die vervolgens bij de betreffende verpleegster onder de neus.

‘Hier! Ik ben verdorie zijn vrouw. Laat me bij hem of ik zal zorgen dat iedereen hier hoort dat u mij niet bij mijn man laat!’

Vaag herinnert ze zich ook nog dat de verpleegster naar haar had gekeken en naar haar paspoort. De zenuwachtige blik naar de deur achter haar gaf haar het vermoeden waar haar echtgenoot lag. Op haar hielen had ze zich omgedraaid en was ze naar de deur gestevend en had deze met een klap opengegoid.

In de deuropening was ze abrupt blijven staan. Aan het bed zat Clara. Huilend met de hand van háár echtgenoot John in de hare. Even wacht ze. Verwachtend dat Clara zou opstaan en zou zeggen dat er een vergissing gemaakt was. Maar Clara bleef zitten. Met Johns hand in de hare.

‘Wat doe jij hier?’, vroeg Christa schor.

Clara keek op, haar gezicht nat van de tranen. Haar vingers om zijn hand geklemd.

‘Ik moest hier zijn. Ik moest afscheid nemen.’, fluisterde ze. De woorden van Clara bleven in de kamer hangen. Christa voelde hoe haar hart begon te bonzen. Ze keek naar Johns gezicht, wachtend tot hij zijn ogen zou openen en zeggen dat dit een misverstand was. Maar hij bleef roerloos liggen.

‘Waarom?’

Haar handen zijn inmiddels tot vuisten gebald die ze tegen haar benen aandrukt. Clara kijkt opnieuw naar Christa met een blik die Christa niet thuis kan brengen.

‘Omdat ik de vrouw was waar hij van hield.’

Als verdoofd was Christa na Clara’s verhaal weer de kamer uitgelopen. Clara huilend achterlatend bij John. Ze liep de verbouwereerde verpleegster straal voorbij. Hoe ze uiteindelijk in een wachtruimte was terechtgekomen weet ze niet meer.

Alle emoties waren uit haar lijf verdwenen. Ze kon niet huilen. Niet boos zijn. Helemaal niks.

In een stoel had ze een half uur voor zich uit zitten staren.

‘Mevrouw, gaat het wel goed?’, vraagt een bezorgde verpleegkundige.

Door die vraag was ze zich weer bewust geworden van haar omgeving. Als een robot was ze beiden ouders gaan bellen om het nieuws te vertellen van het ongeluk en het overlijden van John. Geen woord sprak ze echter over het verhaal van Clara.

Daarna was ze nog een keer teruggelopen naar de kamer. Niet om afscheid te nemen van John, daar had ze geen behoefte aan.

‘Je houdt je mond tegen iedereen. Zijn ouders hebben al genoeg te verwerken. Jouw verhaal komt daarna een keer aan de beurt.’

Zijn ouders moesten zijn overlijden al verwerken en ze wilde hun het bedrog van hun zoon op dit moment besparen. Ruzie in de familie om wat er gebeurd was, wilde ze nu absoluut voorkomen.

'Ok,' reageert Clara meteen.

Christa was daarna weggelopen en naar huis vertrokken om alles te regelen. Niet wetende dat haar nog meer slecht nieuws te wachten stond.

Hoofdstuk 3

Vijf weken later voelt het nog steeds alsof ze daar in het ziekenhuis staat. Christa staart peinzend uit het raam terwijl ze een slok van haar thee neemt.

Clara wilde bij de crematie aanwezig zijn en wist dat ze daar niet welkom was geweest als ze moeilijk had gedaan. Omdat Clara altijd een goede vriendin was geweest van de familie had Christa geen bezwaar kunnen maken toen de ouders van John ook Clara wilden uitnodigen voor de crematie. Christa was wel op haar strepen gaan staan dat de koffietafel alleen voor familie zou zijn. De continue aanwezigheid van Clara zat ze niet op te wachten.

Na de begrafenis bleef Clara echter voor de koffietafel terwijl ze daar niet uitgenodigd was. Iets wat Clara heel goed wist. Verder waren alle andere gasten van de crematie al netjes naar huis vertrokken. Christa was naar haar toegelopen met het verzoek dat ze moest vertrekken omdat het alleen voor de directe familie nog was. Op dat moment ontplofte de bom volledig.

‘Ik heb net zoveel recht om hier aanwezig te zijn als ieder ander binnen de familie. Misschien nog wel meer dan jij, Christa!’, schreeuwt Clara.

‘Ik ben degene die zwanger is van John. John hield veel meer van mij, dan van jou!’

Even valt Clara stil om vervolgens met een triomfantelijk lachje naar Christa te kijken.

‘Op de dag van het ongeluk wilde hij de scheiding gaan aanvragen.’

Geschokt staart iedereen in de ruimte naar Clara en Christa. Clara die geen idee heeft van wat ze aanricht, blijft doorgaan. De moeder van John is wit weggetrokken en houdt haar hand op haar hart.

'De erfenis is straks ook voor mij en ons kind. Wij hebben er veel meer recht op dan jij!'

Dat de zwangerschap het gevolg was van een maandenlange affaire met een getrouwde man, leek haar niets uit te maken. Iedereen was daarna in rep en roer. De moeder van John stortte in bij het nieuws. Christa's hoofd was rood aangelopen. Terwijl haar vader de schreeuwende Clara zonder pardon het uitvaartcentrum uitwerkte, bekommerde Christa zich over de moeder van John. De vader van John was net zo geschrokken en probeerde zijn vrouw te troosten die inmiddels huilde. De afgelopen dagen waren zwaar geweest voor hen. Het nieuws dat hun zoon een ongeluk had gehad en die niet had overleefd, had zijn moeder al tot het randje van instorten gebracht. Om vervolgens op de dag van de crematie te horen dat je zoon maandenlang zijn vrouw had bedrogen met een ander en daarbij een kind had verwerkt was de druppel geweest. De aanwezige familie nam snel afscheid om Christa, John's ouders en haar ouders de rust te gunnen om dit te verwerken en te praten. Met moeite had Christa nog de handen geschud en de knuffels beantwoord, maar wat was ze blij geweest toen ze aan het einde van de dag de deur van hun woning achter zich dicht trok. Ze had even geen behoefte gehad aan mensen om haar heen. Het aanbod van haar ouders om haar gezelschap te houden, had ze vriendelijk doch beslist afgewezen. Alle dagen van zijn overlijden tot de crematie had ze gezelschap gehad van iemand. Ze had echt even behoefte gehad aan eenzaamheid.

Nog steeds kon ze zichzelf wel voor de kop slaan. Helemaal niets had ze gezien of gemerkt. Had ze het zo druk gehad met haar werk en haar gezondheid dat ze het belangrijkste had gemist?

Had John gelijk gehad door zijn heil te zoeken bij iemand anders?

Ze zucht diep.

Voordat haar medicijnen werkte voor haar trage schildklier, lag ze bijna ieder vrij moment te slapen. Het enige wat ze maanden had gedaan was werken, slapen en studeren. Nu, achteraf gezien, waren er misschien wel dingen waardoor er belletjes hadden moeten gaan rinkelen bij haar. Hoe hij het ineens niet meer erg vond dat ze zo vaak lag te slapen. Dat hij zo vaak bij vrienden zat. Wat hij voorheen nooit deed. Wat was ze stom geweest! Met haar eigen domme kop had ze nog wel aangeboden dat hij fulltime kon gaan studeren. Dat zij de eerste twee jaren van zijn opleiding wel de kostwinnaar zou zijn.

De herinneringen blijven door haar hoofd spoken. Met een ruk richt ze zich weer op haar werk en ramt ze op haar toetsenbord om het werk af te krijgen.

Het geld wat ze binnenbracht verdween iedere maand als sneeuw voor de zon. Tijd en puf om alles goed op een rij te zetten had ze niet omdat ze zoveel werkte. Inmiddels begreep ze wel dat hij zijn andere vriendin had onderhouden met hun geld.

Boos op zichzelf

De één na andere herinnering of aanmaning viel inmiddels op de deurmat. Voor zijn overlijden had zij deze post nooit gezien. Doordat hij hele dagen thuis zat, had hij makkelijk de post kunnen achteroverdrukken. De dag na zijn crematie had ze het hele huis overhoop gehaald en uiteindelijk had ze een verhuisdoos met papieren gevonden.

Verstopt in de hoek van de zolder met de vermelding 'studieboeken'.

De doos van Pandora was opengegaan en ze moest alle ellende onder ogen zien. Ze stonden er financieel nog vele malen slechter voor dan ze had geweten. Dat je anderen advies gaf hoe ze om moesten gaan met geld en je zelf niet

naar je eigen lessen luistert. Het hele gebeuren zat haar goed dwars en zorgde voor spanning in haar schouders en nek waardoor ze inmiddels al dagen met hoofdpijn rondliep.

Ze wrijft nog een keer met haar hand langs haar gespannen nek en beweegt haar schouders een paar keer. Een massage zou wel fijn zijn geweest, maar geld ervoor had ze gewoonweg niet. Langzaam ruimt ze de spullen op en sluit ze haar computer af.

Ze wist dat ze aan de gang moest om te onderzoeken hoeveel schulden zij nu precies hadden. Hoeveel schulden zij nu eigenlijk had. Want haar man John was er mooi tussenuit gepiept. Bovendien zat Clara haar op de huid voor de erfenis. De ouders van John hadden al aan de telefoon gehangen dat Clara een DNA-test wilde afdwingen. Er moest een manier zijn om het tegen te kunnen houden. Ze was niet van plan om ook maar een cent over te maken zolang er schulden stonden. Dat betekende dat ze eigenlijk een advocaat moest inschakelen, maar ze wilde het eigenlijk gewoon nog niet onder ogen zien. Het deed gewoon te veel pijn. Het nieuws van het ongeluk, de dood van haar man en vervolgens alles moeten regelen wat erbij kwam kijken. De enorme financiële problemen die nu boven haar hoofd hingen. Het had zijn tol ge-eist en ze voelde zich nu doodmoe en totaal versleten. Iemand in vertrouwen nemen wil ze niet. Daarvoor schaamt ze zich veel te veel. Vooral omdat zij altijd het hardst had geroepen dat iemand met schulden onverantwoordelijk bezig was niet zielig moesten doen.

Ze zucht nog eens. Ritst haar jas dicht en loopt naar haar auto nadat ze de deur van het kantoor op slot heeft gedraaid. Van de rit naar huis krijgt ze weinig mee omdat ze op de automatische piloot naar huis rijdt. Eenmaal thuis warmt ze snel wat soep op en pakt er een boterham bij. Veel honger heeft ze niet sinds het ongeluk, maar ze dwingt zichzelf om de

soep en boterham naar binnen te werken. Niet veel honger hebben kwam dan ook wel mooi uit omdat er bijna geen geld was om fatsoenlijk boodschappen te doen. Na het eten hijst ze zichzelf omhoog en gaat naar boven. Ze kruipt in bed in de hoop dat ze toch misschien een keer in slaap valt. Diep vanbinnen weet ze dat de rust echter nog ver weg is.

Hoofdstuk 4

Zuchtend draait ze zich de volgende ochtend om naar haar wekker als deze om half zeven gaat. Bijna de hele nacht had ze weer eens wakker gelegen, piekerend over alles. Pas tegen vier uur was ze in slaap gevallen. Met een luide gaap hijst ze zichzelf uit bed en stapt onder de douche om goed wakker te worden. Voor de spiegel zucht ze nog eens een keer als ze de donkere wallen onder haar ogen ziet. Behendig brengt ze haar make-up aan zodat ook deze niet meer te zien zijn. Haar lange blonde haren borstelt ze alleen. Met nog een laatste blik in de spiegel doet ze het licht uit en haast zich naar beneden. Ze gritst haar spullen bij elkaar en stapt in de auto.

Klokslag om acht uur 's ochtends staat ze bij de poort van de fabriek. De portier blijkt inderdaad op de hoogte te zijn gesteld en wijst haar hoe ze naar het kantoor kan komen. Hij geeft aan dat Pim al aanwezig is en op haar zit te wachten boven.

Eenmaal daar aangekomen verbaast ze zich over de luxe uitstraling van het kantoor. Pim heeft haar al binnen horen komen en loopt uit zijn kantoor om haar te begroeten. Verwonderd kijkt ze naar het luxe maatpak wat hij weer aan heeft. Ze vraagt zichzelf nog steeds af wat zijn functie nu eigenlijk is in het bedrijf. Stom van haar eigenlijk omdat niet te vragen bij haar baas. Ze was gewoon te overdonderd geweest dat ze de opdracht had gekregen.

'Heb je het makkelijk kunnen vinden?', onderbreekt Pim haar gedachten.

Ze concentreert zich op zijn gezicht en het gesprek.

'Ja hoor, de portier was zo vriendelijk om me te vertellen hoe ik hier moest komen. Als u me zou willen vertellen waar de administratie ligt en hoe en wat de fabriek doet, dan kan ik gelijk aan de slag.'

‘Zeker. En je graag. Zo oud ben ik niet en zo formeel zijn we hier niet onderling.’

Na een kleine rondleiding en uitleg over wat de fabriek doet, wat de plannen van zijn broer zijn om met de fabriek te doen, lopen ze terug naar de aangrenzende kamer van het grote kantoor. In het verhaal wordt ook duidelijk dat hij advocaat is en in die functie zijn broer bij staat bij zijn ondernemingen. In de aangrenzende kamer staan twee bureaus. Eén voor de secretaresse en achter een scherm staat het andere bureau. Er ligt een enorme verzameling papier op en als ze het zo bekijkt heeft ze al wel in de gaten dat het niet zo makkelijk gaat worden. Pim deelt het idee wat ze heeft.

‘Volgens mij hadden ze een boekhouder die niet netjes hoefde te werken, want als ik het zo zie is het een enorme puinhoop. Ik hoop alleen dat er geen erge dingen uit voortkomen. In het kantoor hiernaast staat de rest van de administratie in de hoge kasten. Het gaat terug tot en met 2010 kon ik zo snel zien. Toen is de huidige boekhouder in dienst gekomen.’

Christa knikt. ‘Ik ga maar gelijk aan de slag met ordenen, dan zal ik snel genoeg te weten komen hoe we ervoor staan en hoelang ik nodig denk te hebben.’

Net als ze wil beginnen met opruimen hoort ze voetstappen aan de andere kant van het scherm.

‘Goedemorgen!’

‘Goedemorgen.’, roept Christa terug.

Een gezicht komt om de hoek van het scherm. Het is een rond vrolijk gezicht van een vrouw van rond de veertig jaar. Haar donkerbruine haren zijn netjes vastgebonden in een knot. Haar bruine ogen stralen de vriendelijkheid uit.

‘Ah, onze reddende engel! Ik ben Gaby. De waakhond van de grote baas!’

Ze steekt haar hand uit om kennis te maken.

‘Ik ben Christa, de reddende engel van de grote baas.’, reageert ze terug met enige humor.

Na een korte kennismaking gaat Gaby aan de slag achter haar bureau en duikt Christa terug in de grote puinhoop om alles uit te zoeken.

Na een hartgrondige vloek staat Christa na een paar uur op en loopt ze naar Gaby toe.

‘Heb jij hier al gewerkt voor het werd overgenomen?’

‘Nee, ik ga overal naartoe waar Paul eigenlijk naartoe gaat. Op een aantal zakenreizen na. Zoals deze reis toevallig. Mijn jongste zoon zit in zijn examenperiode, daar wil ik dus voor thuis zijn. Hij wilde dat ik hier alvast het een en ander op orde ga maken terwijl hij in Italië zit.’

‘Hm.’

‘Misschien dat Pim je verder kan helpen?’

Teleurgesteld draait Christa zich om en klopt op de deur bij Pim.

‘Binnen.’, hoort ze vaag en opent daarop de deur. Als ze de kamer binnenloopt, kijkt ze even rond. Het is een groot, ruim kantoor met grote ramen. Een lange boekenkast aan de rechterkant, aan de linkerkant een vergadertafel voor zes personen en in het midden van de kamer staat een zithoek. Bij het raam staat een reusachtig bureau. Achter dat bureau ziet ze Pim zitten.

‘Kan ik je ergens meehelpen?’, vraagt hij vriendelijk.

‘We hebben volgens mij een redelijk groot probleem.’

Geschrokken kijkt Pim haar aan.

‘Hoe groot?’

‘Ik heb facturen gevonden vanaf 2010 die niet zijn ingeboekt. Ik zie bedragen ingeboekt staan die niet aansluiten met facturen en bedragen waar helemaal geen factuur bij te vinden is. Als ik zoek op de bedrijfsnaam is er weinig van terug te vinden wat het bedrijf te maken heeft met de fabriek.’

Even sluit Pim zijn ogen, als hij ze weer opent kijkt hij haar aan.

‘Paul had al een slecht gevoel over de overname, maar door omstandigheden hebben we het aan anderen over gelaten om het te onderzoeken en daarna heel snel de koop afgewikkeld. Blijkt maar weer dat het gevoel van mijn broer nooit liegt.’

Terwijl hij zijn telefoon pakt, wuift hij haar weg.

‘Ga maar even eten ofzo. Ik ga even overleggen wat we gaan doen.’

Christa loopt de kamer uit en kijkt in haar tas. Verdorie. Boterhammen vergeten en er zit ook geen kantine in het pand had ze al bij de rondleiding gezien.

‘Gaby, ik ben mijn boterhammen vergeten. Moet ik misschien ook iets voor jou meenemen uit de supermarkt?’

‘Nee hoor, dank je. Ik ben helemaal voorzien voor vandaag.’

Christa rijdt snel op en neer naar de supermarkt voor wat eten. Als ze terugkomt, ziet ze Pim bij het bureau van Gaby staan.

‘Sorry, de caissière was volgens mij nieuw. Het duurde langer dan ik dacht.’, verontschuldigt ze zich snel.

‘Geen probleem. Je was vanochtend ook behoorlijk vroeg op kantoor.’

Christa loopt vlug naar haar bureau en als ze gaat zitten, staat Pim gelijk naast haar.

‘Ik heb het besproken met Paul. We willen voorkomen dat we problemen krijgen die ook van invloed zullen zijn op de andere ondernemingen. Je zult de hele administratie moeten doorlopen en de correcties moeten doorvoeren zoals ze horen te zijn. Vandaaruit gaan we wel kijken wat de schade is. Zou je ook met de Belastingdienst contact op kunnen nemen om het boekenonderzoek uit te stellen? Ik weet niet hoe we dat het beste kunnen formuleren zonder al te veel op ons dak te krijgen.’

Christa knikt en belt gelijk naar kantoor.

‘George, we hebben problemen met de administratie bij de fabriek. Het boekenonderzoek zal uitgesteld moeten worden. Ik ben erachter gekomen dat de administratie van 2010 niet

helemaal klopt. En als dat dit ook geldt voor 2011 tot en met 2018 dan heb ik nog een hoop werk. Hoe kan ik dat het beste formuleren naar de Belastingdienst zonder dat ze er nog meer problemen door krijgen?’

‘Geen probleem. Ik zal wel naar de Belastingdienst bellen. Mail jij de gegevens even door van de contactpersoon? Hoe lang denk je dat je nodig hebt? Een week?’

‘Nou, gezien de puinhoop dat het hier is en het vele uitzoekwerk denk ik eerder een maand. Maar dan zijn ook alle jaren helemaal op orde.’

‘Hm, oké. Ik zal kijken wat ik voor je kan doen.’

Uiteindelijk hoort ze pas om zes uur, vlak voordat ze naar huis gaat, dat het boekenonderzoek verplaatst is naar eind september. Haar baas had een behoorlijk goed pleidooi gehouden en de inspecteur was erin meegegaan. Mede door de vakantieperiode ertussen en het personeelstekort was het zo ver opgeschoven. Er was wel een waarschuwing bij gegeven dat verder uitstel echt niet mogelijk was en dat de alles dan geacht werd in orde en aanwezig te zijn.

Hoofdstuk 5

De wekker gaat. Ze slaat hem uit en draait zich nog één keer om. Vijf minuten later zit ze alweer achter haar laptop. Koffie naast zich. Papieren liggen verspreid over de eettafel. De ene dag gaat naadloos over in de andere. 's Ochtends vroeg begint ze met haar werk. Aan het einde van de dag zijn de stapels iets kleiner. Om de volgende ochtend weer net zo groot te lijken.

Dagen verstrijken zonder dat ze het doorheeft. Werken is makkelijker dan denken.

De stapel papieren lijkt eindeloos. Facturen zonder nummers. Bedragen die nergens op aansluiten. Ze knijpt haar ogen even dicht. Waar moet ze beginnen? Intussen blijft haar telefoon gaan.

'Kun je hier nog even naar kijken?'

'Dit moet vandaag nog weg.'

Nog een map belandt op haar bureau op de grote stapel. Bedrijven hebben hun jaarrekeningen eerder nodig voor de bank. Daarbovenop komt ook nog de kwartaalafsluiting. Alsof dat nog niet genoeg werk is, moeten alle aangiften omzetbelasting ook nog op tijd de deur uit. Haar baas kan haar niet meer dan twee dagen missen door deze drukte. Omdat ze niet meer weet hoe ze het moet bolwerken om alles netjes op tijd af te hebben, besluit ze haar werk mee naar huis te nemen. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat zit ze achter de computer om allerlei boekhoudingen te verwerken. Ze typt door. Nog een boeking. Nog een dossier. Zolang ze blijft werken, blijft het stil in haar hoofd.

Geen herinneringen. Geen vragen. Geen John.

Stiekem weet ze heel goed dat het uitstelgedrag is, maar ze heeft momenteel genoeg aan haar gebroken hart.

De brievenbus kleppert.